

Svijet oko nas i u nama

stvarnost
i mašta

Odabrala i uredila
Ariana Etlinger, prof.
Grafički uredio
Stjepan Krajček, dipl. uč.

Moja Oaza Mira

Mala sobica na drugom katu, meni još ne tako drage, kućerine - Moja Oaza Mira. Velika je i mala. Sve ovisi o vama, za mene - ona je ogromna. Duga je sedam do osam metara, a široka jedva tri. Pod je prekriven nekim glupim tepihom, ali taj tepih ne mora uвijek biti tepih. Dok sam bio mlađi i puno manji, on je bio svašta: bio je voda, lava, kamen, mlječna staza (od pravog mlijeka) i još mnogo toga. Zidovi sobe plavi su, ali i jedva vidljivi zbog postera meni omiljenih bendova, kao što su Green day, Bring me the horizon, Guns n' roses... i dva filmska postera, jedan iz Gospodara prstenova, a drugi iz Hobita.

Ah... tu je i strop. Pa, strop je priča za sebe. Navečer mi je bio tamnoplavo nebo puno zvijezda, a sada je samo... strop, ali još uвijek poseban. Budući da je moja soba u potkrovju, krov je pomalo izobličen. Jako je teško objasniti kako izgleda, tako da se neću puno truditi. Znate li kako izgleda čokolada Toblerone? Eh, to je moj strop, naravno nije napravljen od čokolade (nažalost).

U sobi se nalaze dva prozora, jedan na kraju i jedan na početku sobe, tj. u toaletu, a Bog zna da je tamo potreban više nego igdje drugdje. Ispod drugog prozora smješten je kauč, koji koriste moji prijatelji kada dođu prespavati. Odmah pored kauča nalazi se radni stol na kojem je stajalo računalo, a sada je tamo hrpa CD-ova i prašine koju nikako da obrišem. Taj stol nije samo stol, on mi je prije bio upravljačka ploča nekog velikog broda, a brod je bio moja soba. Ispred stola je moj veliki krevet, krevet s policama. Svatko bi normalan, naravno, tamo stavio samo odjeću i knjige i to je to. Ali ne i ja. Ja sam sve to pretvorio u svoju osobnu bojanku po kojoj crtam likove iz Anime i pišem neke bezvezne (jako bitne) datume. Nasuprot krevetu polegnuta je još jedna polica. Na toj polici nalazi se mnoštvo stripova: Zagor, Alan Ford i Dylan Dog te knjige. Oh, tako puno knjiga... Jako volim svoju sobu. Ona je Moja Oaza Mira, mjesto gdje se mogu opustiti i slušati Bijelo dugme u miru. Moja Oaza, moj dvorac, moj avion, moj brod, moja utvrda, moja izolacija od vanjskog svijeta, u toj sobi nalazi se moje djetinjstvo.

Borna Ivan Masnec, 7.D

Prijateljstvo

Majka i kći šeću poljem tražeći mjesto na kojemu će zasaditi sjeme voćke. Odjednom kći znatiželjno upita majku:

„Što je to prijateljstvo?“

Majka je pogladi po glavi i reče da je prijateljstvo kao sjeme koje drži u ruci.

Kći je bila zbumena pa upita majku ponovno:

„Ali što bi to značilo?“

Majka joj objasni kako je sjeme voćke malo, ali ako ga zasiješ i brineš se o njemu, izrast će visoko stablo i tebi zauzvrat roditi plodovima.

Tim riječima majka završi razgovor i s kćeri zasadi sjeme.

Ela Marić, 5. D

DAN U ŽIVOTU NEANDERTALKE

Jutro je. Kroz ulaz u pećinu prodire sunce do mene. Tople zrake koje me obasjavaju ugodno griju, a ja razmišljam o skorom odlasku s tatom u lov. Tata će ponijeti koplje i sjekiru, a ja će ponijeti nož i malo koplje kojim bih možda mogla uloviti poneku ribu kada budemo prelazili rijeku. Jako se veselim tom odlasku u lov jer je lijepo vrijeme pa nam neće biti hladno. Nadam se da ćemo imati uspjeha u lovnu.

Hodamo već prilično dugo i sunce je već prilično visoko. Tata me upravo doveo do rijeke i traži pogodno mjesto gdje ćemo čekati životinje koje će uskoro doći na pojilo. To će biti uskoro pa se moramo dobro pritajiti kako nas životinje ne bi otkrile. Tata je već video jednog večeg jelena i tiho se šulja prema njemu. Vidim brzi trzaj njegove ruke i koplje koje leti zrakom. Jelen pogoden pada, a tata trči prema njemu. Vidjevši njega, potrčala sam i ja da pomognem tati oko ulovljenog jelena. Tata je hitro izvukao nož i počeo guliti kožu s jelena. Ja sam vidjela kako on to radi i počela mu pomagati. Kada smo završili posao, sjeli smo na travu da se malo odmorimo. Sunce je bilo još prilično visoko, a kako smo bili uz samu rijeku, zamolila sam tatu da mi još pokaže kako se lovi riba. On je ušao u rijeku do koljena, podigao ruku držeći koplje u zraku i mirno čekao da mu se približi nekoliko riba. Naciljao je najbližu od njih i hitrim pokretom ruke probio ribu te je na koplju izvukao iz vode. Vidjela sam i sama da je to radio vrlo mirno i bez žurbe. Mahnuo mi je rukom da i ja uđem u vodu. Prvi trenutak osjetila sam lagani strah jer je to bio moj prvi ulazak u rijeku. Sjetila sam se svih tatinih pokreta i činila sve isto kao i on. Stajala sam mirno u vodi i nakon nekoliko trenutaka u mojoj su blizini plivale dvije veće ribe. Pogledom sam odabrala jednu, sjetila se tatinog hitca kopljem i bacila svoje malo koplje na isti način kao i on. Koplje se lagano zatreslo, a ja sam ga povukla prema sebi. Na vrhu mog koplja savijala se ulovljena riba. Pogledala sam tatu i u njegovim očima vidjela sjaj zadovoljstva. To je bio moj prvi ulov i jako sam bila sretna zbog toga.

Na povratku u našu pećinu tata i ja bili smo sretni. On jer je nosio ulov koji će biti dostatan da se svi članovi naše grupe prehrane nekoliko dana, a ja sam bila sretna i ponosna na svoj prvi ulov koji će svima pokazati kada se vratim.

Ana Smolčić, 5. D

U čvrstom zagrljaju reklama

Jeste li kad pomislili da neke reklame neće privući nikoga da kupi reklamirani proizvod? Čudeći se koliko su glupe, zaključite da i njihovi tvorci vjerojatno dijele vaše mišljenje. Međutim, iza svega nerijetko je puno više. Reklamama se nastoji djelovati na našu svjesnu odluku o kupnji, ali i na našu podsvijest.

Ovo ljeto čitala sam knjigu „Mentalist“ koju je napisao svjetski poznati mentalist Lior Suchard. U njoj je jedna zanimljiva priča o reklamama. Čovjek iz priče išao je na posao kroz pothodnik uvijek istim putem. Probudio se jednog jutra i shvatio da je jučer pojeo sve pahuljice i da nema ništa što bi mogao jesti za doručak. Te pahuljice kupuje u trgovini koja se još nije otvorila pa je odlučio kupiti pahuljice u drugoj trgovini. Tamo nije bilo pahuljica koje on inače jede, ali je zato bilo pet različitih vrsta njemu nepoznatih pahuljica. Bez puno razmišljanja odlučio se za jedne od njih, iako ih nikad nigdje nije primijetio. Otišao je kući, pojeo ih i krenuo na posao. Ušao je u pothodnik i shvatio zašto je kupio baš one pahuljice. U pothodniku je bio ogroman promidžbeni plakat za pahuljice koje je odabrao. Prije ga nije primijetio, ali svaki dan prolazi pored plakata pa mu je ostao u podsvijesti. Kupio je te pahuljice iako nisu bile najjeftinije, najfinije, a ni reklama nije bila najbolja, samo najčešća i najveća.

Mislim da Lidl ima dobre reklame. Viđala sam u gradu velike plakate s natpisom: „Lidl“ koji pokazuju u kojem se smjeru Lidl nalazi i informacijom koliko je daleko. Ta reklama postići će veći uspjeh nego da na njoj piše samo: „Najbolji su proizvodi su Lidlu“ ili „Najjeftinije je u Lidlu“. Kad ljudi dođu u nepoznati dio Zagreba ili kad turisti dođu u Zagreb i ne znaju gdje su trgovine, vidjet će plakate koji će ih dovesti u Lidl i kupovat će u tim trgovinama. Nervira me što Konzum pretjeruje u reklamama. Onaj zeleni Kodi na televiziji govori kako su povoljne cijene (a nisu) umjesto da govori činjenice o kvaliteti proizvoda, ali činjenice, a ne da neka zgodna žena koja je plaćena za to kaže da je nešto zdravo, a nije. Reklame bi trebale informirati. Reklame na televiziji dosta su utjecajne ako su nazivi proizvoda kratki i lako se pamte. Reklame za igračke imaju najveći uspjeh jer je djeci važan izgled igračke i sama pomisao na novu igracku, a ne reklame. Djeca će se brzo zainteresirati i gnjaviti roditelje da im to kupe dok oni ne popuste.

Vjerujete li u moć reklama i u to da one podsvjesno djeluju na ljude? Ako ne, sjetite se kako sam na početku rekla da sam pročitala knjigu „Mentalist“ i spomenula pisca. I to je reklama! Sigurno ste pomislili kako je knjiga zanimljiva zbog priče koju sam prepričala i možda biste ju, ako je slučajno vidite u knjižari, kupili. Reklamirala sam i Lidl. Možda ćete se sjetiti ovog sastavka kada dođete u nepoznati dio Zagreba i uočite njihove reklame koje će vas dovesti ravno u Lidlove trgovine.

Sve što sam napisala (primjerice da su igračke najprodavaniji proizvodi) nisu činjenice nego moje mišljenje. Ja sam možda u krivu, ali je priča iz knjige istinita. Gledajte dublje i ne dajte da vas reklame prečvrsto zagrle!

Društvene mreže

Društvene mreže. One su svugdje oko nas i ima ih na stotine. Neke od najpoznatijih su: Facebook, Twitter, Instantgram... Polako su ušle u način života mnogih ljudi diljem svijeta. Ali jesu li one dobre ili loše? I jesu li društvene mreže uopće „društvene“?

Danas na planetu Zemlji ima više korisnika Facebooka nego što je bilo ljudi na Zemlji prije 100 godina. I siguran sam da ste vidjeli mnoge ljude u gradu kako tupo gledaju u svoje mobitele. I ja sam se susreo s tim problemom. Prije se nisam mogao odvojiti od mobitela ili računala, iščekujući neku „važnu“ objavu ili obavijest. Brzo sam shvatio da nema nikakve koristi da gledam tuđe objave deset sati dnevno. I svaka četiri dana, koliko sada idem na Facebook, smijem se sam sebi što sam nekada bio ovisan o tim glupostima. A sada o imenu „društvena mreža“. Mislim da danas društvene mreže nisu ono što su nekad bile. Nekada su ljudi koristili društvene mreže kako bi se dopisivali. Sada ljudi samo traže pozornost i objavljaju novu sliku svaka dva dana. Oni samo iščekuju neki „lajk“ ili „retweet“ koji im daje lažni osjećaj samopouzdanja. Mnogi ljudi imaju stotine prijatelja ili „followera“ na internetu, a u stvarnosti su upoznali jedva trećinu tih ljudi. Dobre strane društvenih mreža jesu povezivanje sa svijetom, dijeljenje mišljenja s većom publikom i dobivanje informacija. Ali kako to biva, uvijek ima i loših strana. Pojavom društvenih mreža, nastao je i novi pojam: cyberbullying, tj. internetsko nasilje. Ljudi vrijedaju druge ljude zato što nisu savršeni. Navest će primjer: jedna se djevojka ubila zato što više nije mogla podnijeti cyber nasilje. Sat prije samoubojstva objavila je video u kojem objašnjava razloge svog čina. Ovo je samo jedan od mnogih primjera kako društvene mreže negativno utječu na naše životе.

Ima dobrih i loših strana društvenih mreža, ali jedno je sigurno. One su jako promijenile naše živote. Ja sam samo sretan što više nisam u tom kokošnjcu.

Leo Košuta, 7. C

U zemlji Liliputanaca

Napokon sam stigla! Sve je tako sićušno! Imam osjećaj kao da sam zalutala u bajku gdje sam gorostas, a svi i sve oko mene dvadeset je puta manje. Samo jedan Liliputanac velik je ili, bolje reći, malen kao moj nožni palac.

Noć je, idem leći kraj nečega što meni sliči na mravinjak, a njima je planina. Ležim, gledam u nebo puno zvijezda. Skoro sam zadrijemala, no čula sam buku oko sebe. Otvorila sam oči i ugledala sićušni narod koji me okružio. Svi su me ispitivali ima li još takvih poput mene, koliko godina imam i najsmiješnije pitanje - kako mi je kosa tako sjajna. To me upitala mala djevojčica Tori.

Kad su se razišli, Tori je rekla da mi nešto želi pokazati. Uzela sam je u ruku i pustila da me vodi. Dugo smo hodale, no isplatilo se. Dovela me u čarobnu šumu.

Vidjela sam starinske drvene i slamnate kućice, a najveće iznenađenje bilo je što su kućice smještne na jednom velikom drvetu. Drvo je bilo ogromno! Upitala sam tko tu stanuje i ostala začuđena odgovorom: „Moj narod.“ Tko su onda oni čovječuljci izvan ove šume? Rekla je da su to čuvari šume. Svatko bi se zapitao što je tako važno u toj šumi osim što je čarobna. „Ja njome vladam već 180 godina“, rekla je. „Sigurno se pitaš zašto izgledam kao dijete od 7 godina. U blizini je i vještica, točnije moja zla sestra.“ Ostala sam bez riječi, iako mi nije sve bilo jasno. Nisam više ništa pitala, samo sam je pustila da mi pokaže šumu. Prešle smo preko mosta. Iznenada je ispred mene palo drvo, ne ono veliko, već jedno malo. Pogodite tko je bio iza drveta. Torina sestra Trina. Tori ju je otjerala nekom glasnom riječju koju nisam razumjela. Sve se dogodilo tako brzo! Zatim je Tori rekla da postoji čarolija i ako želim mogu postati jedna od njih. Trebalо mi je vremena da odlučim, no moј odgovor bio je potvrđan.

Niotkud su se svi pojavili i počeli nešto jednoglasno mrmljati, a onda...bum! Pala sam s kreveta.

Anja Gradski, 7.D

Moj tata u Africi i njegov majmunčić Satan

Ne znam točno prije koliko godina se to zabilo, ali jedne godine kada je moj tata bio u Africi, imao je malog majmunčića imenom Satan.

Satan je živio u svojoj maloj kućici u vrtu. Bio je jako smiješan. Jedan dan uzeo je kvačicu za vješanje rublja i njome se počeo igrati. Igrao se sve dok si nije pričepio mali majmunski prstić. Od tog trenutka kvačice su mu bile najveći neprijatelji. Gdje god bi Satan video kvačicu, potrgao bi je na komade. Nakon što je uništio sve kvačice u jednom dijelu vrta, prešao je u drugi gdje je video punu košaricu kvačica i sušilo za rublje na kojem su bile kvačice i rublje mog tate. Prvo što mu je bilo na pameti bilo je da potrga sve kvačice. Kada je potrgao sve kvačice, video je da je tatino rublje palo na travu. Smišljao je što bi učinio s njim. Počeo se okretati oko sebe i prvo što je primijetio bilo je veliko stablo. Kada je pogledao rublje i stablo, sinula mu je ideja. Uzeo je rublje i počeo trčati prema stablu. Kada je došao do stabla, povješao je tatino rublje po granama stabla. Tata je nakon nekog vremena išao provjeriti je li Satan u redu i je li rublje suho. No kada je izišao van, video je da nema rublja. Gledao je oko sebe gdje bi moglo biti rublje. Okrenuo se te na granama velikog stabla video rublje. Tata je brzo otišao do tog stabla, a Satan je samo odšetao do svoje kućice kao da se ništa nije dogodilo. Tata se penjao po drvetu u strahu da ne padne. Pokupio je sve rublje te sišao. Kada se vraćao u kuću, pogledao je Satana, a Satan ga je gledao pogledom kao da želi reći „Ja nemam ništa s tim“.

Kada mi je tata ispričao tu priču, pala sam na pod od smijeha. To mi je bila najsmješnija priča u životu.

Ana Smolčić 5. D

Zvijezda

**U ponoć na nebu,
Gledam kako zvijezda
sja.
Najljepša je, kažem ja.**

**Proglasih je
Zvijezdom svojom
Jer bdije nad
Kućom mojom.**

**Na obraz mi pala
Hladna kapljica,
Suzu je prolila
Moja mala zvjezdica.**

**Ali zašto? Čemu?
Nikad neću znati
Jer u zoru ona
Prestaje sjati.**

Karla Kijac, 7. D

Ulice

**Lažan osmijeh na licu, suza u
šaci...**

**Nevidljiva svijetu, hoda ulicama
koje je nekad poznavala.
Ali više ništa isto nije.
Ulice se mijenjaju,
kuće drugačije izgledaju.
Nove fasade,
novi krovovi,
više ništa isto nije.
Pokušava se prisjetiti ulica:
Što su joj značile?
I ništa...
I dalje hoda,
ulazi u nove ulice,
ulice boljih kuća...
Poboljšanih...
Ulice sreće.**

Borna Masnec, 7. D

Jesen u srcu

Ljeto je otišlo,
jesen je tu...
Grane se njisu,
ne vole baš kišu.
Već i ptice odlaze
u tople južne krajeve.
Medo čuje sve glasniji snova zov.
Jabuka, kruška i šljiva
sezonsko su voće,
svi ih ljudi na tržnicama hoće.
Kesteni padaju s grana,
odlična su hrana.
Kišni dani već su tu,
oblačimo kabanicu svi.
Vjetar šareno lišće nosi,
svima vijore kose.
Jesen volimo svi,
puna je tople ljubavi.

Ana Smolčić i Dora Mačvanin, 5. D

TUŽNA PRIČA

To je bilo prije pet godina. Dobro se sjećam tog trenutka. Oduvijek živim sa psima i ne mogu zamisliti život bez te divne životinje, ali sve se promijenilo u jutro tog 21.10. Jako sam se žurila. Izašla sam van sa svoja dva psa. Zvali su se Monty i Li-Lu. Šetala sam s njima oko parka. Morala sam pogledati na sat jer sam mislila da će zakasniti. Bilo je previše sati. Potrčala sam kući. Nisam razmišljala i pretrčala sam cestu.

To mi je bila najgluplja zamisao u životu. Samo su se čule kočnice i onda BUM!!!! Sve je propalo. Gotovo. Pogledala sam oko sebe i ugledala ih kako leže na pločniku polumrtvi. Zbog čega? Zbog moje nepažnje oni su uginuli. Veterinar je došao prekasno. Sve je otislo. Kao da je došla rijeka i sve poplavila. Ja sam ležala polumrtva i nisam imala snage ustati i otići do njih. Zadnje se sjećam da je došla hitna pomoći i odvezla me zajedno s roditeljima. Kad sam se probudila, bila sam se u bolničkom krevetu. Znala sam da su uginuli, ali sam svejedno ispitivala roditelje. Plakala sam i jecala. Nisam mogla shvatiti kako sam bila toliko glupa u tom trenutku. Nekako sam preživjela mjesec dana u bolnici, makar to nisam htjela. Slomila sam nogu i ruku, srećom ništa drugo nisam ozlijedila. Mjesec dana bila sam na infuzijama. Skoro sam poludjela. Mama i tata su me dovezli kući u kolicima zato što nisam mogla hodati. Kad sam ušla, sve je bilo pusto, nije bilo nikoga da mi dođe i izliže lice. U mom srcu...bila je praznina. Plakala sam. I dalje se sjećam njihovih malih nevinih okica kako su me gledale... Zatvorila sam se u sobu i nisam izlazila. Jedva sam jela i pila. Bila sam neutješna. Nikoga nisam puštala u sobu osim mame da mi donese jelo i vodu. Nisam mogla nabaviti novog psa jer sam se osjećala krivom. Dani su prolazili. Svi su mi govorili da će nakon nekog vremena proći, ali nije prolazilo.

Prošao je još jedan mjesec, skinula sam gips s ruke i noge. Mogla sam hodati. Složila sam se s roditeljima da ćemo nabaviti psa. I dalje sam se osjećala krivom, ali sam se nadala da će dolazak novog psa ublažiti bol. Došao je mali njemački ovčar. Nisam znala kako da ga nazovem, ali na kraju sam odlučila. Nazvala sam ga Monty II. Bio je presladak. I onda na moj trinaesti rođendan dolazi poklon. Nisam znala od koga je ni od kuda je.

Roditelji mi nisu htjeli reći. Polako

sam otvarala dar jer sam osjetila
da se nešto unutra miče. Bio je
to još jedan mali psić. Belgijski
ovčar. Bila je cura. I dalje nisam
znala od koga je, ali sam nekako
znala da je dar pun ljubavi. Nju
sam nazvala Li-Lu II. Ti novi psi
nisu u potpunosti ispunili moju
prazninu, ali mi svakodnevno
donose radost.

Bernarda Zelenika, 7. C

Junaci 21. stoljeća

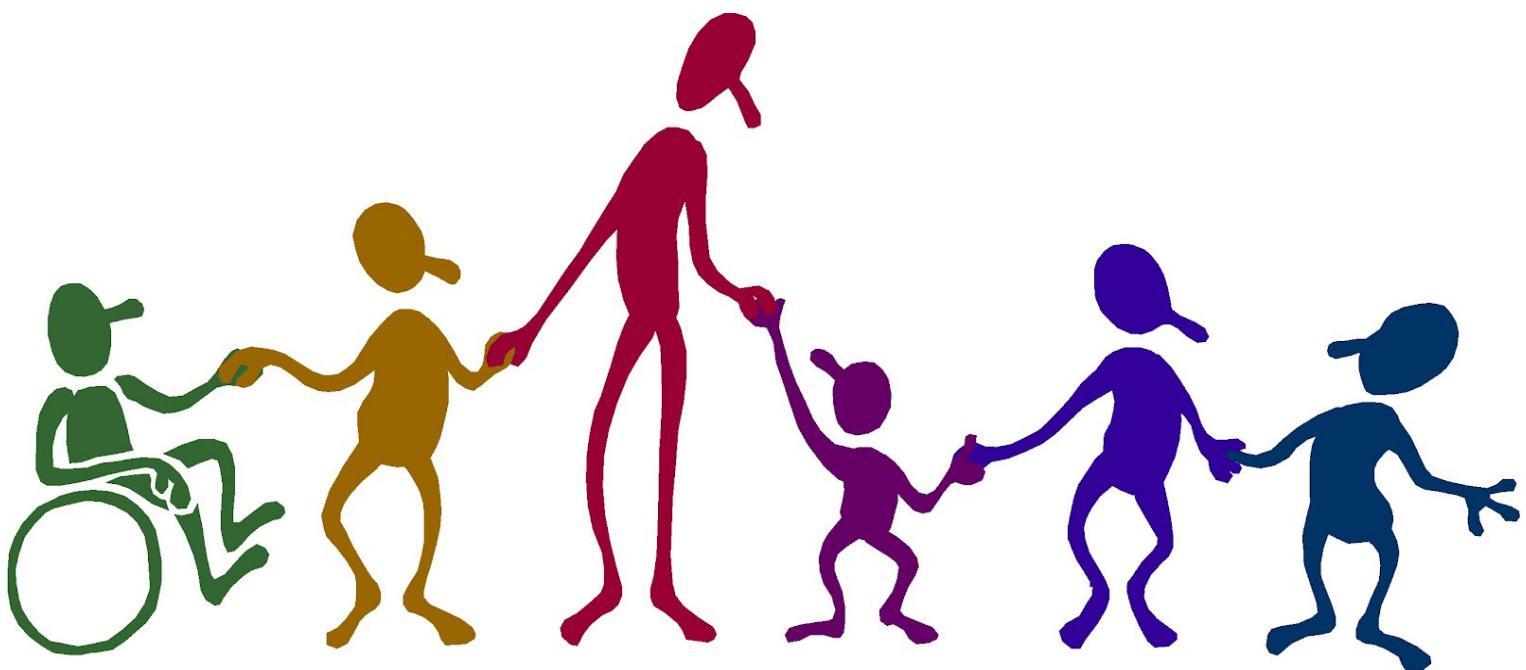
Današnji junaci nisu prinčevi na bijelim konjima, nisu vile čarobnice, ni treći praščić, ni najmlađi kozlić, već su današnji superjunaci stvarni, postojani humanitarci.

O njima kruže priče, ali oni se, kao pravi junaci, ne hvale. Dobro, možda poziraju za poneku fotografiju ili im se prijatelji dive, ali uglavnom se ne hvale. Poznati ljudi nisu pravi junaci, za mene su pravi junaci „mali“ ljudi. Ljudi koji ne popunjavaju ničije fotoalbume ni stranice novina, nego oni koji djelima ispunjavaju svoja srca i šire tude osmijeha.

Humanitarci poput Angeline Jolie, Severine i mnogih političara nisu pravi junaci. Pokazuju se na televiziji, kupuju glasove, skupljaju „fanove“... a ne! Oni možda doniraju najveće svote novca, no to ih i dalje ne može učiniti većim humanitarcima od volontera, darovatelja krvi i „običnih“ ljudi diljem svijeta koji svakodnevno šalju skromne donacije, ne misleći pritom: E, sad ću ja dobiti neku veliku nagradu jer sam nekome pomogao ili mu spasio život. Oni za svoj trud i dobру volju ne očekuju nikakvu nagradu, ali ipak njihova nagrada bude najveća od svih, a to je osmijeh iz srca.

Junaci 21. stoljeća su volonteri, „mali“ ljudi, darovatelji krvi i organa, predani državni službenici i još mnogi. Točnije, svi oni koji za svoj trud budu nagrađeni riječju hvala, nečijim osmijehom od uha do uha i ispunjenim srcem.

Karla Kijac, 7. D

Bez interneta

Kada ste zadnji put sjeli na klupu u parku i promatrali jesen oko sebe, uživali u toploj kavi hodajući žutim ulicama Zagreba?

Danas ljudi veliki dio vremena provode on-line. „Chataju“ sa svojim prijateljima na „fejsu“ umjesto „face to face“. Zatvaraju se u svoje virtualne svijetove zato što su preljeni ustati i izaći van te pričati s nekim. Današnja mi se generacija gadi. Više nema onoga (ili je vrlo rijetko): „Sinoć sam upoznao jednu curu vani.“ Danas je to više: „Jučer sam pričao s nekom curom na „fejsu“.

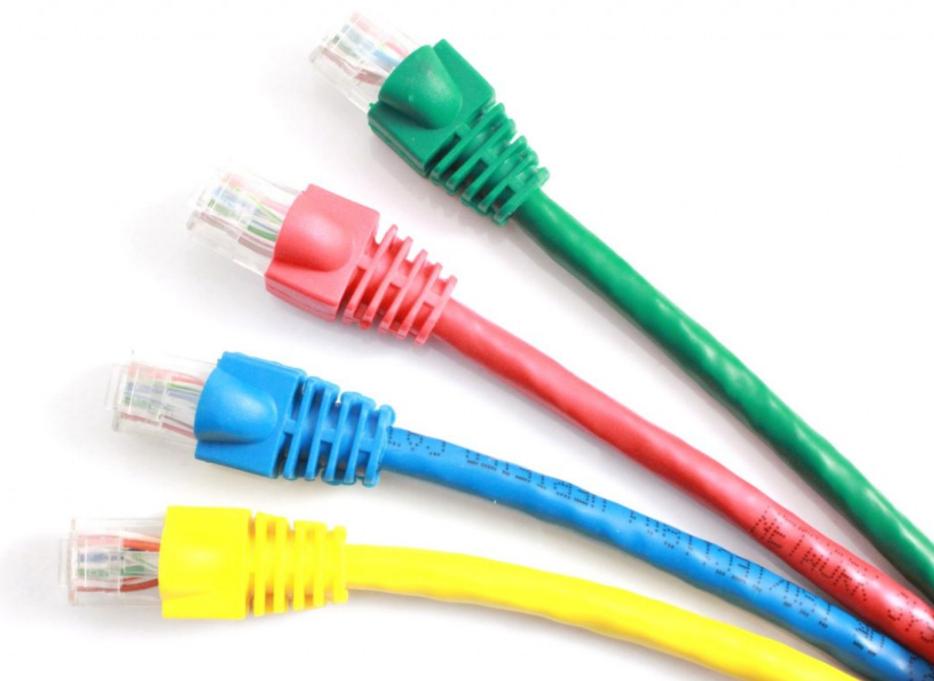
Internet je zabavna mala stvarčica, puna korisnih informacija, ali je previše korištena. Kada bi svi podigli pogled te počeli više promatrati svijet oko sebe, shvatili bi njegovu ljepotu.

Sve se mijenja, uvijek i jest te uvijek i hoće. Promjena je prekrasna pojava u prirodi, samo je morate uočiti, a promjene u prirodi teško je uočiti ako po cijele dane „visite“ na svojim računalima i mobilnim uređajima. Odlučio sam se više posvetiti prirodnim promjenama, zato sam uveo radikalne promjene. Ugasio sam svoj „facebook“ profil, isključio svaki profil na svim društvenim stranicama. I odlučio živjeti drugačije.

Volio bih se vratiti u druga vremena, mladost svojih roditelja. Vrijeme kada su se slušale ploče i kada se pilo crno vino ispred kamina dok je vatra lagano pucketala. A danas... Danas se pije kiseliš za 11 kuna iz Konzuma, dok u pozadini svira glazba skinuta s ilegalnih stranica.

Internet je koristan i pun informacija. Ljudi su živjeli prije njega, a živjet će i poslije

Borna Masnec, 7.D

Glad u svijetu

Glad je osjet u organizmu izazvan nedostatkom hrane, a praćen je osjećajem neugode, grčevima, mučninom, općom slabošću i psihičkim klonućem. Posljedice gladi jesu naglo mršavljenje, poremećaj funkcija unutarnjih organa i živčanog sustava.

Godišnje zbog posljedica gladi umre oko 15 milijuna djece, što bi značilo da ih dnevno umire 41 096. Nasuprot ovom, sljedeći je podatak: Za cijenu jedne raketne bombe oko 1500 djece moglo bi redovito jesti tijekom pet godina.

Niger je jedna od najzaostalija afričkih zemalja. Tamo uz koleru, malariju, tuberkulozu i upalu pluća, ljudi pate i od gladi. Većina djece mlađe od pet godina teži trećinu od težine normalne za svoju dob. Dječak Saminou imao je 2 godine kada je težio kao novorođenče. U UN-ovoј klinici Spasimo djecu bio je tjednima. Iz bolnice su ga pustili u dobrom zdravstvenom stanju, vratio se u svoje selo, a nedugo zatim ipak umro. Slučajeva poput Saminouovog ima više nego što možemo zamisliti, a ne bi ih smjelo biti uopće.

Trebamo li se osjećati krivima zbog smrti djece i odraslih koji gladuju? Možemo li pomoći? Toliko se hrane dnevno baca, a netko bi preživio i od mrvica kruha koji mi jedemo. Nogometničar Mario Balotelli pokazao je da mu je stalo tako što redovito donira polovicu svoje plaće koja iznosi 6 mil.€. Angelina Jolie i Brad Pitt do 2013. donirali su 129,6 milijuna kuna. Također i Oprah Winfrey, koja je do 2007. donirala 1,8 milijarda kuna, a do sada se to i udvostručilo. Will i Jade Smith donirali su 5,4 milijuna kuna. Hvale su vrijedni ovi primjeri, no trebalo bi biti pravilo: „Pomozi onome tko treba tvoju pomoć.”

Anja Gradska, 7.D

Reklame naše svakdanje

Popularna šala među mladima glasi: „Mrzim kad gledam reklame i onda ih prekine neki film.“ Ta šala nije daleko od istine. Ljudi se teško opiru utjecaju marketinga.

Reklame su prisutnije nego što mislimo. Djeca u vrtiću znaju većinu reklama napamet. Dok hodamo ulicama, bombardiraju nas brojne reklamne poruke. Lica koja nas gledaju s jumbo plakata, automobili koji voze prema nama...

Što su uopće reklame?

Najčešće, reklame su puko ispiranje mozga, primjerice, reklama za sok To: „To je to!“ Moje je mišljenje da su reklame koje nas informiraju o početku nekih akcija u trgovinama sasvim u redu jer bismo bez njih teško saznali tu činjenicu.

Provjedeno je istraživanje kojim je utvrđeno da lijepi žene prodaju sve. Ispitanicima je pokazano dvadeset reklama, a osam od deset ljudi prvo se sjetilo žene u kupaćem kostimu. Kada su ispitanike pitali što ona reklamira, logično su zaključili da je posrijedi trgovina odjećom. Međutim, reklamirala je trgovinu voćem i povrćem.

Neki ljudi kupuju proizvode samo zbog reklame. Mislim da su dobre reklame one koje ne pretjeruju, duhovite su i nemaju glupe slogane. Podosta ljudi žalilo se na reklamu tvrtke Tele2. U njima se pojavljuje Gregor, maskota ovog teleoperatora, koji je zapravo ovan, a oni ga predstavljaju kao ovcu koja postaje otac. Ta reklama nema smisla i puni glave glupostima. Slično je i s Coca Colom zbog koje djeca misle da polarni medvjedi piju to popularno piće. Te reklame na televiziji ujedno su i najpoznatije reklame.

Postoji cijela petnaestominutna emisija koja reklamira proizvode. Većina tih proizvoda nema smisla, ali ljudi i dalje kupuju, jer reklame uporno govore da će nam se život poboljšati, da ćemo kupiti kuću, udati se, imati djecu... Sve samo ako kupimo tavu s keramičkim premazom. Istina je da ćemo imati nepotrebni proizvod koji smo platili previše. U jednom satu neke emisije šesnaest je minuta reklama. Tih šesnaest minuta pojavljuje se u dva bloka reklama od po osam minuta ili u četiri bloka reklama od po četiri minute. To je više od 25% tog programa.

Neke konkurentne tvrtke često se prepucavaju, primjerice Pepsi i Coca Cola.

Dobar primjer duhovitog reklamnog slogana reklama je tvrtke Volvo: „Dosta vam je njemačkog techna? Prijedite na švedski metal.“

Neke reklame čak nisu ni gramatički korektne. Navest ću jedan primjer: „Ponekad ručnoj svjetiljki nisu potrebne baterije.“ Takve reklame sigurno ne prikazuju proizvode u dobrom svjetlu.

Je li istina da sve reklame lažu? I to je predrasuda. Ne lažu sve reklame, ali ne može se reći da reklama za lanac fast fooda govori istinu kad naglašava da je u odresku 100% goveđeg mesa, a istraživanja su pokazala da je taj postotak daleko od istine.

Logotip proizvoda (tvrtke) često nam šalje podsvjesne poruke. Mislim da je to u nekim slučajevima korisno. Primjerice, internetska trgovina Amazon ima logotip koji strelicom povezuje slova A i Z te time poručuje da imaju doslovno sve.

Postoje dobre reklame, ali nisu brojne. Ljudi će kupiti bilo što ako je reklama proizvod uveličala i previše hvalila. Treba vjerovati pouzdanim proizvodima i ne upasti u zamku reklama.

Korina Kučinić, 7.D

